

JEG MØDTE SKOVENS



år. Her støtter og vejleder Margit mennesker, der er blevet syge af infektion efter et bid af en skovflåt.

- Jeg kan huske adskillige gange gennem mit liv, hvor jeg er blevet bidt af en skovflåt, fortæller Margit Stokbæk, 40 år.

- I min barndom talte ingen om, at der skulle være noget farligt ved det. Opdagede jeg skovflåter på mit ben, i knæhasen eller andre steder på kroppen, pillede jeg dem bare af med en pincet.

Influenza

Margit arbejdede som plejehjemsassistent, havde mødt sin Frank og fået to børn, da det gik galt.

- Jeg fik influenza i maj 1996. En ordentlig omgang med høj feber og mange smerter. Den kom jeg mig ikke over. Jeg blev sygemeldt fra første dag og kom aldrig tilbage på jobbet.

Margit er overbevist om, at influenzaen har ødelagt hendes immunforsvar, og at borrelia-bakterien fra en skovflåt dermed har fået frit lejde i hendes krop.

- Jeg har måske gået rundt med borrelia-bakterien i mig gennem mange år. Også selvom jeg aldrig har haft den karakteristiske, rødlige hudinfektion efter et bid med smitte. Influenzaen har fået sygdommen til at bryde ud.

Efter nogle ugers sygdom i 1996 blev både hun og hendes læge klar over, at Margit måtte fejle mere end en influenza.

Fem år skulle det tage, før det blev fastslået hvad.

- Nogle vil nok kalde mig for en doktorshopper, for jeg har aldrig stillet mig tilfreds med at have det dårligt. Igen og igen har jeg

- Jeg kunne have så ondt i mine ankler, knæ og håndled, at jeg ingenting kunne lave. Da vi en tid boede i en lejlighed på 2. sal, var der mange dage, hvor jeg ikke engang kunne komme ned ad trapperne for at gå en tur.

Da Margit Stokbæk i 1996 lagde sig syg med influenza, havde hun ikke drømt om, at hun aldrig ville komme tilbage til sit arbejde som plejehjemsassistent. Det stod hurtigt klart, at Margit fejlede mere end influenza, men der skulle gå fem år, før lægerne fandt ud af, hvad der var galt, og gav Margit den rigtige kur.

Margit har altid elsket at færdes i skove og på enge og marker. Hun er opvokset på et landbrug ved den jyske vestkyst, og i mange år var hun ivrig jæger og campist.

I 1996 tog hendes liv en alvorlig drejning. Hun mødte skovens farligste dyr, og det var

hverken en kronhjort i parringstid eller en løbsk los.

- Skovens farligste dyr er og bliver den lille skovflåt, er Margit sikker på.

Dyret kaldes sådan i den folder, hun var med til at udforme, da man startede foreningen DanInfekt sidste

FARLIGSTE DYR

forlangt at blive undersøgt af en ny ekspert, forklarer Margit.

Hendes værste symptom blev hendes smerter.

– Jeg kunne have så ondt i mine ankler, knæ og håndled, at jeg ingenting kunne lave. Da vi en tid boede i en lejlighed på 2. sal, var der mange dage, hvor jeg ikke engang kunne komme ned ad trapperne for at gå en tur. Generelt skulle jeg være glad, hvis jeg kunne gå mere end 25 meter.

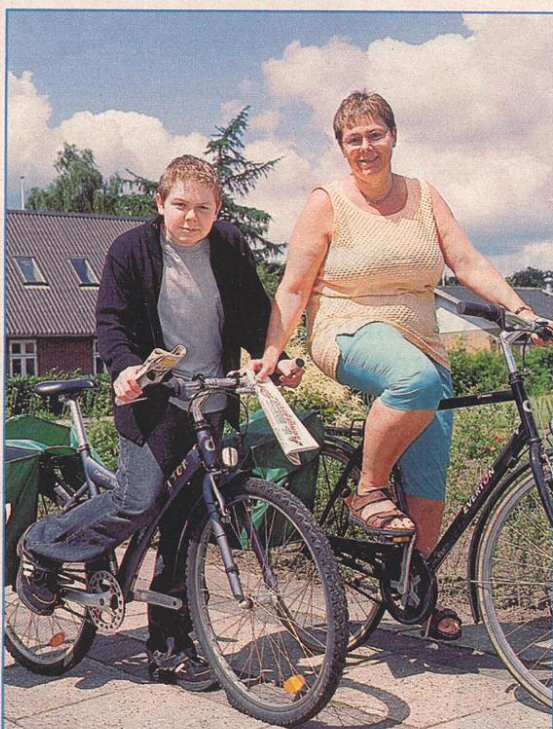
I en alder af bare 36 år fik Margit en kørestol.

– Det kunne simpelt hen ikke passe, at mit liv skulle ændres så drastisk, tænkte jeg. For at kunne foretage mig bare lidt var jeg nødt til at acceptere kørestolen.

– „Der er skide skægt i BonBon-land“, lyder reklamerne for den sjællandske forlystelsespark. Da jeg var der i kørestol med Frank og børnene, var der bestemt ikke noget, der var „skide skægt“. Tværtimod!

– Igennem flere år var alt, jeg foretog mig, bare ligegyldigt. Det hele var byrder, jeg skulle kæmpe mig igennem. Familiefødselsdage, hyggemiddage og ture rundt i landet. Jeg havde helst trukket en dyne op over hovedet og sovet fra det hele. Der var ingen livskvalitet. Jeg havde konstant hovedpine, var uendelig træt og havde ondt i alle led.

Det værste for Margit var, at lægerne tilsyneladende stod mag-



Siden påske i år har Margit haft det godt. – Tænk, nu kan jeg ligefrem hjælpe Steffen med hans avisrute.

tesløse over for hendes sygdom.

– Jeg blev scannet for en hjernesvulst, blev undersøgt for sclerose, blev tjekket for leddegigt og fik besøg af et psykiatrisk team. Alle som én meldte de hus forbi. Margit endte med diagnosen kronisk træthedssyndrom og erkender gerne, at hun har døjet med megen træthed.

– Når jeg havde sendt børnene i skole om morgenen, gik jeg som hovedregel direkte i seng igen. Jeg kunne sove både dag og nat. Herhjemme måtte Frank stå for det hele, både rengøring og madlavning.

Skovflåter

Redningen kom, da Margit hørte nogen tale om en fynsk læge, der er specialist i sygdomme overført af skovflåter.

– Jeg var allerede blevet undersøgt én gang for borrelia, og

de små spiralformede væsener i lægens mikroskop. „Jubii“, tænkte jeg. „Nu kan jeg blive rask“. Jeg fik at vide, at jeg måtte have haft smitten i mig så længe, at mit blod var holdt op med at danne antistoffer. Derfor havde den tidligere, traditionelle test intet vist.

Margit har siden måttet konstatere, at nok er det en stor fordel at vide, hvad det er for bakterier, man slås med, men noget andet er alligevel at komme dem til livs.

– Lægen gav mig en speciel antibiotikakur gennem fem måneder. Det hjalp noget, men ikke det store, fortæller hun.

Kørestolen på loftet

– Sidste år fik jeg et andet præparat, og da

Margit smiler og peger opad.

– Kørestolen er for længst havnet på loftet. I det hele taget føler jeg, at jeg er gået fra at være levende død til igen at være et levende menneske.

Med jævne mellemrum må Margit fortsat tage antibiotika. Hun følger en såkaldt pulsbehandling, hvor hun tager medicinen et par dage, når hun kan mærke, at sygdommen er ved at få fat i hende igen.

– Jeg har fået sendt en blodprøve til USA, hvor man er længere fremme med hensyn til viden om sygdomme overført af skovflåter.

– Prøven viste, at jeg er smittet med tre forskellige mikroorganismer: borrelia, ehrlichia og babesia.

– Håbet er, at jeg med tiden kan få bugt med alle mikrober i min krop. Jeg ved, at de har det med at gemme sig i led og muskler og andet væv, hvor antibiotikaen ikke sådan



Margit glæder sig sammen med ægtemanden, Frank, og børnene, Steffen på 13 år og Ida på 12 år, over, at hun har fået energien og livsglæden tilbage.

den undersøgelse havde intet vist. Alligevel tog jeg kontakt til den fynske læge.

Lægen tog selv turen til Margit, hvor hun satte sit lille rejselaboratorium op på spisebordet i huset i Vamdrup vest for Kolding. Stor var Margits glæde, da det blev konstateret, at hun bar rundt på bakterier i sit blod.

– Jeg kunne selv se

skete der et mirakel. I løbet af to-tre dage fik jeg det markant bedre. Smerterne og hovedpinen aftog, og jeg fik energi til at foretage mig noget.

– Det var i påsken sidste år, og siden har jeg haft det godt. Tænk, nu kan jeg ligefrem hjælpe vores søn med hans avisrute. Det er da et kæmpe fremskridt.

lige kan få ram på dem. Gennem pulsbehandlingen skulle jeg imidlertid havde gode chancer for at komme dem alle til livs.

Margits glæde er, at hun har fået appetitten på livet tilbage. Med den er det hele ligesom ikke så slemt endda.



Af HENRIK HELMER PETERSEN

Foto: Jens Bach